

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. V. De contentionibus Hincmari cum summo Pontifice occasione
Hincmari Laudunensis, & Regni Lotharii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

114 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
ne Clericorum ab Ebbone ordinatorum, quos Papa restitui
jufferat; OBTEMERARE CVRAVI RESERVATO PER OMNIA
SENTENTIAE AC IVRIS PRIVILEGIO EIVSDEM APOSTOLICA
SEDIS, ET SALVA DEFFINITIONE, AC CONFIRMATIONE
EXPECTATA VESTRAE DISCRETIONIS, ATQVE AVTORI-
TATIS. Et inferiùs; *Quæ verbis, & scriptis mihi per istum Religio-
sum Archiepiscopum exinde sequenda atque tenenda mandaveritis, pro si-
re, & posse, obedire & conservare curabo, sicut hæcenus ea, quæ inde fue-
rant statuta, & confirmata servavi. Et alia multa his similia. Idem
satis professus antea fuerat, à Benedicto III. & ab eodem
Nicolao confirmationem Concilii Sueffionensis 2. in quo Cle-
rici illi depositi fuerant, postulans, & per subreptionem
obtinens, ut Nicolaus epistola 46. quæ est ad Episcopos Con-
cilii Sueffionensis 3. scribit. quæ confirmationes habentur
apud Sirmondum tom. 3. Concil. Gall.*

6. Imò ipsiusmet Rothaldi occasione scripserat ad eundem
Nicolaum; *Nullam possenus habere verecundiam de restitutione illius, si
foret facta à vestri summi Pontificatus pietate, quia omnes senes cum junioribus
SCIMVS NOSTRAS ECCLESIAS SVBDITAS ESSE ROMANÆ
ECCLESIAE, ET NOS EPISCOPOS IN PRIMATV B. PETRI
SVBIECTOS ESSE ROMANO PONTIFICI tom. 2. epist. 17.*

C A P U T V.

*De contentionibus Hincmari cum summo Pontifice occasio-
ne Hincmari Laudunensis, & Regni Lotharii.*

1. **A**Nno 869. Hincmarus Archiepiscopus Remensis ne-
potem suum etiam nomine Hincmarum Episcopum
Laudunensem, cui erat infensus, in Concilio apud Verme-
riam deponi facere conabatur, sed ille ad Sedem Apostoli-
cam appellavit. Hadrianus II. Papa pluribus litteris urgebat,
ut Laudunensis Romam accederet, sed non obtinuit. Hic
rursus in Concilio apud Attiniacum anno 870. accusatus rur-
sum ad sanctam Sedem appellavit. 3. iterum accusatus in Con-
cilio Dusiacensi anno 871. Episcopali gradu dejectus est. Nar-
rat ipse in libello proclamationis, quem Joanni Papæ VIII.
obtu-

obtulit, quomodo fuerit ad hanc Synodum perductus, quam acerbè in ea tractatus, & ab Officio Episcopali remotus, deinde in exilium missus, ferro vincus, ac denique oculis privatus.

2. Instittit vehementer Hadrianus, ut miserabilis ille Præful, & ejus Accusatores Romam venirent. Sed mortuo illo Pontifice, Joannes VIII. ejus successor deceptus litteris Caroli Calvi, Hincmaro Remensi, qui, ut conjicere licet, verus erat earum autor, scripsit, ut in Ecclesia Laudunensi alius ordinaretur Episcopus. Sed congregato ab eodem Pontifice Concilio Tricassino anno 878. Hincmarus Laudunensis libellum obtulit, quas, à Patruo præsertim, injurias perpessus fuerat, enarrantem. Quare summus Pontifex, veritate cognita, ei Ordines exercere, ac etiam cæco Missam celebrare, nec non partem reddituum Ecclesiæ Laudunensis retinere concessit, quo audito ejus amici ad Ecclesiam eum duxerunt, & Benedictionem populo dare coegerunt, ut refert Continuator Aymoin. lib. 5. cap. 37.

3. Circa depositionem Episcopi Laudunensis duæ potissimum contentiones inter summum Pontificem, & Hincmarum Remensem exortæ sunt. Prima quod Laudunensis majorem quam par esset autoritatem tribueret epistolis, quibus se tuebatur, quæque à veteribus Pontificibus scriptæ dicebantur, qua de re in primo libro, & infra cap. 6. Secunda quod post interpositam appellationem ad sanctam Sedem depositus fuisset: Contendente Remensi non valere appellationem à Judicibus electis, quod cap. 4. confutavimus.

4. Cùm anno 869. Lotharius Austrasiæ Rex decessisset, Hadrianus Papa scripserat ad Procures ejus Regni, ut fideles essent Imperatori Ludovico, Lotharii fratri, & ad Procures, & ad Episcopos Regni Caroli Calvi, ut eum ab invadendo prædicti Lotharii Regno detererent. Scripsit etiam seorsim Hincmaro Archiepiscopo Remensi, ut operam suam interponeret, ne quis ditionem illam usurparet. At verò Hincmarus qui Caroli Calvi ope Archiepiscopatum Remensem retinuerat, à quo eum Lotharius senior junioris Pater, & Episcopi in istius Regno constituti, deturbare conati fuerant, ut illic reponeretur Ebbo, quique Carolum in multis, iisque

gravibus negotiis, propitium expertus fuerat, partes ejus sequi maluit; cumque Regem illius Franciæ portionis, quam Lotharius Junior obtinuerat, coronavit in Synodo Metensi Quintò Idus Septembris anno 869. quæ Synodus Prælatoria dicta est, quòd injustè usurpatum à Carolo Lotharii Regnum non dubitaretur.

5. Hadrianus eam coronationem, apertam justitiæ violationem, & suarum litterarum contemptum interpretatus, aliis Epistolis Carolum increpuit, quod Lotharii Regnum invalisset, & Sedis Apostolicæ Legatos contempnisset, mandavitque ut Regno illo excederet, & alios Legatos benigne susciperet: Episcopos, & Proceres Regni Caroli hortatus est, ut cum ab illa usurpatione revocare conarentur; sed præsertim Hincmarum Remensem arguit, quod Regem à pervasione illa non avertisset, nec sibi rescripisset, cumque rursus hortatus est, ut in id muneris incumberet; præcipiens ut si Rex parere recusaret, ab eo recederet: *si*, inquit, *in obstinatione sua perfidia Rex post vestram conventionem persistere maluerit, quam respicere, ab illius vos consortio sequestrare; si Communionis nostræ vultis esse participes.* Respondit Hincmarus epist. 41. tom. 2. edit. Simon. Carolum asserere illam sibi Regni partem à Patre Ludovico datam, & à Lothario Imperatore confirmatam, atque adèd ut suam assumere, non ut alienam rapere; nec contrarium per confessionem, aut convictionem constare; *Reverentia vestra debita humilitate respondebo; quoniam etsi ita esse, ut scribitis, scirem, cum ipse Rex Carolus ita esse non consteatur: nec vel legali, vel regulari judicio inde convictus appareat, & multis attestantibus fateatur hanc Regni partem sibi à Patre Ludovico Augusto consensu tam Episcoporum, quam ceterorum Procerum totius Imperii traditam, & à fratre Lothario Sacramentis publicè confirmatam, sequendum tamen mihi arbitrarer quod præmisso judicio dicit Africanum Concilium, ut magis caveat Episcopus, ne dicat in quemquam quod aliis documentis convincere non potest.*

6. Cumque aliunde nec à sua Urbe abesse posset Hincmarus, nec Carolo subsidia denegare, rogabat Pontificem, ut mandatum revocaret: *Quæ*, inquit, *ut non ad accusandum, sic nec ad excusandum in advocacy præfati Regis, astatem enim habet, depono, NEC AD RESISTENDVM VESTRÆ AVTORITATI, SED CONSULENDVM qualiter nos Episcopi, & ego præcipuè, in quem tantam com-*

mina.

minationem intentatis, erga Regem nostrum gerere debeamus. Quapropter Domine Pater Reverendissime consulite secundum privilegium Sedis vestre subjectioni nostræ, ne talia nobis cujuscunque suggestione mandetis, unde inter Episcopalem auctoritatem, & Regalem potestatem, inter Ecclesiam, & Rempublicam scandalum possit oriri. An negotium ulterius cum Hincmaro processerit, antiqua monumenta non docent. Solida fortassis visa est illi Hincmari ratio.

C A P U T V I.

Quâ ratione Hincmarus libertates Ecclesiæ Gallicanæ defendisse videatur.

1. **I**N negotiis, quæ suprâ retulimus non itâ laudabiliter se gessit Hincmarus Remensis, ut Ecclesiæ Gallicanæ glorandum sit talem habuisse suarum libertatum defensorem. Sed hanc illi Prælato laudem tribui puto, quod Canonum auctoritatem Summorum Pontificum Decretalibus prætulisse videatur, eoquæ prætextu tam pertinaciter suorum consiliorum executionem prosecutus sit, prohibentibus licet Romanis Antistitibus.

2. Acerrimè quidem Canonum executionem prosequi visus est, sed nescio an laudandus sit in eo ejus zelus. Ut enim propriæ securitati consulere, aut fortè livori faceret satis, Canones, quos desideriiis suis accomodabat, observari pertinaciter postulabat. Præcipuum ejus studium fuit circa Canonem Africanum prohibentem appellationes à Judicibus, quos partes elegissent; quia scilicet hæc appellationis prohibitio, quam, ut diximus cap. 4. perperam affingebat Concilio Africano, viam omninò præclusisset Ebbone, ne propriam Sedem resumeret, & ab ea ipsum Hincmarum sibi suffectum expelleret; Rothaldum, qui cum aliis Episcopis, & Lothario Imperatore Ebbonem restituerat post mortem Ludovici Pii, quemque idem Hincmarus deponendum curaverat, Clericos item ab Ebbone post suam restitutionem, & antequam rursus deponeretur, ordinatos, atque urgente Hincmaro dejectos, à omni spe recuperandi gradus privasset, eo quod Judices, à